

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж1 гп 1/2020
18.02.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, вршилац функције председника суда Драгомир Милојевић, у предмету предлагача „АА“ АД ... из ..., ул. ..., кога заступају Мирослав Тешић и Иван Тешић, адвокати из ..., ул. ..., ради заштите права на суђење у разумном року, одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Привредног апелационог суда 2 Р4 П 63/17 од 17.01.2018. године, донео је 18.02.2020. године

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба предлагача и потврђује решење Привредног апелационог суда 2 Р4 П 63/17 од 17.01.2018. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

Образложење

Решењем Привредног апелационог суда 2 Р4 П 63/17 од 17.01.2018. године одбијен је приговор предлагача за убрзање поступка који се води пред Привредним апелационим судом под бројем Пж 3450/16, као неоснован.

Против наведеног решења предлагач је, преко пуномоћника, благовремено изјавио жалбу из свих законом прописаних разлога. Навео је да поступак по жалби пред Привредним апелационим судом дуго траје (18 месеци), због чега је предложио да Врховни касациони суд усвоји његову жалбу, утврди да му је повређено право на суђење у разумном року од стране Привредног апелационог суда у предмету Пж 3450/16, наложи поступајућем судији убрзање поступка, те да обавезе Републику Србију да му надокнади трошкове поступка.

Одлучујући о жалби предлагача, на основу одредаба чл. 16, 18. и 20. став 1. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ бр. 40/15) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 25/82... „Службени гласник РС“ бр. 106/15), Врховни касациони суд је испитао побијано решење применом члана 387. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, са изменама) и закључио да жалба није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а ни битна повреда из тачке 12. истог члана, будући да је одлука јасна, образложена и непротивречна.

Према стању у списима, Републички фонд за здравствено осигурање – Филијала за Златиборски округ Ужице, поднео је Привредном суду у Ужицу 27.11.2015. године тужбу против туженог „АА“ АД ... (овде предлагача), ради накнаде штете у износу од 3.391.482,00 динара. Поднеском од 22.12.2015. године Компанија „ББ“ прихватила је да ступи у парницу у својству умешача на страни туженог. До закључења главне расправе (14.03.2016. године) одржано је пет рочишта и донета је пресуда П 507/15, против које је тужени 19.04.2016. године изјавио жалбу, а списи предмета достављени су Привредном апелационом суду 11.05.2016. године. Провером у писарници Привредног апелационог суда утврђено је да је одлука у предмету Пж 3450/16 донета 23.03.2018. године (након изјављивања жалбе) и да је експедована из суда.

Одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије, прописано је да свако има право да му независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и оптужбама против њега.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, прописано је да при одлучивању о правним средствима којим се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предметног суђења, пре свега сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значаја предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлуке.

Разумна дужина судског поступка представља оптимално време да се одлучи о праву странке које је спорно, да би се неизвесност отклонила, а странка добила сазнање да ли јој спорно право припада или не, чиме се обезбеђује и правна сигурност странака. Међутим, оптимално потребно време за окончање поступка је релативна категорија, која се процењује у сваком конкретном случају на основу околности које се тичу сложености чињеничних и правних питања у судском поступку, понашања подносиоца приговора за заштиту права на суђење у разумном року, поступања суда, природе захтева, односно значаја предмета спора за подносиоца приговора.

Оцењујући чињенице и околности од значаја за доношење одлуке, специфичности чињеничних и правних питања у предмету Привредног апелационог суда Пж 3450/16, понашање странака у поступку, поступање суда који води поступак, као и природу захтева, односно значај предмета спора за подносиоца, као и остале чиниоце који утичу на оцену дужине трајања поступка, у смислу члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, Врховни касациони суд налази да је правилно одбијен приговор предлагача ради убрзања поступка у предмету тог суда Пж 3450/16. Наиме, од иницирања поступка (27.11.2015. године) до доношења одлуке у предмету Привредног апелационог суда Пж 3450/16 (23.03.2018. године) протекао је период од две године и четири месеца, при чему је поступак пред првостепеним судом окончан у року од пет месеци, а поступак пред другостепеним судом за нешто мање од две године. Другостепени суд одлуку по жалби није донео у законом прописаном року, међутим, то по налажењу Врховног касационог суда није довело до аутоматске повреде права на суђење у разумном року. Правилна примена правног стандарда

суђења у разумном року, између осталог, подразумева анализу благовремености суђења у свим фазама поступка, као и оцену укупне дужине трајања суђења. Евентуална кашњења у појединим фазама поступка не доводи до аутоматске повреде права на суђење у разумном року ако поступак у врлини не траје неразумно дуго.

Суд је ценио и наводе жалбе да Привредни апелациони суд није решио предмет у року предвиђеном одредбом чланом 383. став 2. Закона о парничном поступку, али је нашао да та чињеница не доводи до повреде права на суђење у разумном року, с обзиром да је наведени рок по својој природи инструктивне природе, због чега је правилан закључак другостепеног суда да непоштовање наведеног рока не доводи до последица које би условиле другачију оцену основаности приговора ради убрзања поступка у конкретном предмету.

Са изложеног, применом одредбе члана 18. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року, одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је одбио и захтев предлагача за накнаду трошкова поступка применом одредбе члана 153. став 1. Закона о парничном поступку у вези са чланом 30. Закона о ванпарничном поступку, имајући у виду да предлагач није успео у поступку по жалби, због чега је одлучено као у ставу другом диспозитива.

**В.ф. председника суда
Драгомир Милојевић, с.р.**

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ:

Против овог решења није дозвољена жалба у смислу члана 21. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић